

Κυριακή της Συγχωρήσεως

Ἡ περίοδος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Σαρακοστῆς εἶναι γεμάτη ἀπὸ χάρη γιατί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, σὲ ὅλη τὴ γῆ, κάνει ἕνα μεγάλο ἀγώνα γιὰ πνευματικὴ ἀνανέωση. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεὸ πού καὶ μεῖς, ὡς ταπεινὰ μέλη τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μπαίνουμε μέσα σ' αὐτὴν τὴν κοινωνία τῆς χάριτος πού βασιλεύει μέσα στὴν Ἐκκλησία Του. Μόνο μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατὸ νὰ ἐπιτελέσουμε τὸ ἔργο τῆς ἀνακαινίσεώς μας, τῆς ἀναγεννήσεώς μας τῆς πνευματικῆς. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδὲν»(1), λέει ὁ Κύριος. Χρειαζόμαστε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία εἶναι γεμάτη αὐτὴ ἡ περίοδος, γιὰ νὰ βροῦμε τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ ζήσει πάλι ἡ καρδιά μας, καὶ νὰ αἰσθανθεῖ τὴ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσέγγισή μας στὸν Χριστὸ καὶ ἡ ἀνανέωση τῆς ζωῆς μας μὲ τὴν αἴσθησι τῆς Παρουσίας Του μέσα στὴν καρδιά μας, εἶναι γιὰ μᾶς τὸ Πάσχα τὸ αἰώνιο.

Γιὰ ὅλα τὰ μεγάλα πού θέλει νὰ κάνει μαζί μας ὁ Κύριος, γιὰ ὅλη τὴν τιμὴ πού μᾶς κάνει νὰ θέλει νὰ μᾶς θεωρεῖ Γιούς Του, βάζει ἕναν ὄρο στὴ ζωή μας. Αὐτὸν τὸν ὄρο τὸν ἐπαναλαμβάνουμε κάθε μέρα ὅταν λέμε τὴν Κυριακὴ Προσευχή, τὸ Πάτερ ἡμῶν: «καὶ

ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Γιὰ νὰ συγχωρέσει ὁ Θεὸς τὶς ἁμαρτίες μας, νὰ μᾶς δώσει τὴ χάρη Του, ὥστε νὰ βροῦμε τὴ βαθιὰ καρδιά μας καὶ νὰ ἐργαστοῦμε τὴ σωτηρία μας, μᾶς βάζει μόνο ἓνα ὄρο. Σὰν νὰ εἴμαστε ἴσοι λέει: «ἂν ἐσεῖς συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους θὰ συγχωρήσω καὶ ἐγὼ ἐσᾶς». Τί μεγάλη τιμὴ μᾶς κάνει ὁ Θεός! Διότι Αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος Θεός, ὁ Παντοκράτωρ, ὁ Δημιουργός μας καὶ Σωτήρας μας, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε ταπεινὰ καὶ πεπτωκότα πλάσματα, ξεπεσμένοι ἄνθρωποι.

Γιὰ ν' ἀνοίξει ἡ καρδιά μας στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ συγχωρήσουμε τοὺς συνανθρώπους μας. Νὰ μὴν ὑπάρχει στὴν καρδιά μας ψυχρότητα γιὰ κανένα ἄνθρωπο. Ὅπωςδήποτε ὅταν φταίξουμε σὲ κάποιον πρέπει νὰ ζητήσουμε συγχώρεση. Αὐτὸ τὸ κάνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀλλὰ ἀπὸ μᾶς ποὺ θέλουμε νὰ εἴμαστε μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία, ζητάει κάτι παραπάνω. Ὅταν, λέει ὁ Κύριος, ἐρχόμαστε μπροστὰ στὸ θυσιαστήριό Του, στὸ ναό Του, γιὰ νὰ προσφέρουμε δῶρα στὸν Θεό, πρέπει νὰ εἴμαστε συμφιλιωμένοι μὲ ὅλους. Καὶ ἂν κάποιος ἔχει κάτι ἐναντίον μας, δηλαδὴ ἂν κάποιος ἔχει μία ἐχθρότητα καὶ μία ψυχρότητα, πρὶν νὰ προσφέρουμε τὸ δῶρο μας πρέπει νὰ προσπαθήσουμε τουλάχιστον νὰ συμφιλιωθοῦμε μαζί του. Ἀκόμα καὶ ὅταν κάποιος, γιὰ κάποιο λόγο ποὺ δὲν καταλαβαίνουμε, ἔχει μία ψυχρότητα ἀπέναντί μας, ἓνα παράπονο, πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τρόπους νὰ τὸν ἀναπαύσουμε. Κάνοντας αὐτὸ ἴσως συγκινήσουμε τὸν ἀδελφό μας. Θὰ μαλακώσει καὶ ἐκείνου ἡ καρδιά, θ' ἀνοίξει γιὰ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ θ' ἀρχίσει καὶ ἡ δική του πνευματικὴ ἀναγέννηση. Τότε γίνεται αὐτὸ ποὺ θέλει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐμᾶς. Νὰ γίνουμε συνεργοὶ Του σ' αὐτὸ τὸ μεγαλειῶδες ἔργο τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ μᾶς ἔδωσε ἐντολές, ὅπως γιὰ παράδειγμα: «ἂν κάποιος σὲ ἀγγαρέψει ἓνα μίλι, πήγαινε δύο μίλια μαζί του», καὶ «ἂν κάποιος σοῦ ζητήσει τὸν χιτῶνα δώστου καὶ τὸ ἱμάτιο»(2). Ἄν κάνουμε ἔτσι, οἱ ἄλλοι ὅπωςδήποτε θὰ συγκινηθοῦν καί, ὅταν ἀκούσουν ὅτι ἀνήκουμε στὸν Χριστό, ὅτι εἴμαστε δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ (δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι εἴμαστε δικοί Του, μέλη τῆς Σαρκός Του), θὰ ζητήσουν καὶ αὐτοὶ νὰ

γνωρίσουν έναν τόσο αγαθό και φιλόανθρωπο θεό που μέσα στους δούλους Του δείχνει τέτοια αρετή, τέτοια ανιδιοτελή αγάπη.

Πρέπει να έχουμε τη συνείδησή μας συμφιλιωμένη με όλους τους ανθρώπους όταν έρχόμαστε στον θεό να προσφέρουμε τα δώρα μας. Όταν έρχόμαστε να επιτελέσουμε τον αγώνα της ανακαινίσεώς μας, της αναγεννήσεώς μας, της ανανεώσεώς μας της πνευματικής. Είμαστε όλοι μέλη του Σώματος του Χριστού. Δεν μπορούμε να ζοῦμε ὅπως θέλουμε. Χωρίς να τὸ καταλαβαίνουμε πολλές φορές ἀμαρτάνουμε καὶ ἐπιβαρύνουμε ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τοῦ ἴδιου Σώματος. Ὄταν πάσχει ἓνα μέλος, λέει ὁ ἀπόστολος, συμπάσχουν ὅλα τὰ ἄλλα μέλη. Καὶ ὅταν ἓνα μέλος ἔχει ὑγεία, ἔχει εὐρωστία πνευματική, μεταδίδει αὐτή τὴ δύναμη καὶ στὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅταν έρχόμαστε στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ ἀπαρτίσουμε καὶ νὰ φανερώσουμε αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ Σῶμα τοῦ Ὁποίου κεφαλὴ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πρέπει ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς νὰ φέρει ὅτι καλύτερο ἔχει. Ὅ,τι καλύτερο δῶρο ἔχει νὰ τὸ προσφέρει στὸν θεὸ καὶ στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀδελφῶν του. Ὁ καθένας πού ἔρχεται στὴν Λειτουργία, στὴν ἐκκλησία, πρέπει νὰ ἔρχεται μὲ τὴν καρδιὰ του γεμάτη ἀπὸ ἀγαθὲς διαθέσεις, ἀπὸ ζωντανὴ πίστη, ὅπως τὴν πίστη ποὺ εἶχε ὁ Ἀβραάμ. Νὰ ἔρχεται γεμάτος μὲ ταπείνωση, μὲ διαθέσεις πνευματικές, γεμάτος ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν θεὸ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅ,τι καλύτερη διάθεση καὶ αἴσθημα ὑπάρχει μέσα στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, πρέπει νὰ τὸ φέρει μέσα στὴν καρδιά του καί, νὰ τὸ συνεισφέρει σ' αὐτὴν τὴν ἀγία σύναξη τῆς Λειτουργίας. Ὄταν έρχόμαστε ὅλοι μὲ τέτοιες καλὲς καὶ ἀγαθὲς διαθέσεις, μὲ γεμάτη τὴν καρδιά μας ἀπὸ προσευχή, ἀπὸ πίστη, ἀπὸ μετάνοια, τότε θὰ δημιουργηθεῖ αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος, ἓνας παροξυσμὸς ἀγάπης γιὰ ἔργα ἀγαθὰ. Δηλαδή θὰ βλέπουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ θὰ παροξύνουμε, θὰ προτρέπουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μέσα σ' ἓνα πνεῦμα ἀγάπης γιὰ ἔργα πού θὰ συμβάλλουν γιὰ τὴ σωτηρία μας. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία πού περιγράφει ὁ Ἀπόστολος.

Ὄταν σκεφτοῦμε αὐτὸ βλέπουμε πόσο πταῖστες εἴμαστε. Πόσες φορές έρχόμαστε στὴν ἐκκλησία γεμάτοι ἀπὸ κακὲς σκέψεις,

γεμάτοι ἀπὸ βάρος στὴν ψυχὴ μας γιὰ τυχὸν πράξεις μας πού δὲν ἀρμόζουν στὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ. Πόσες φορές ἐρχόμαστε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀκηδίας καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα βάρος πού φέρουμε μέσα μας. Ἐρχόμαστε καὶ ἀντὶ νὰ φέρουμε δῶρα στὸν θεό, φέρουμε σ' αὐτὴν τὴν ἁγία Σύναξη τὰ βάρη τῶν δικῶν μας πλημμελημάτων καὶ ἐπιβαρύνουμε ὅλο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Πόσο γινόμαστε πταῖστες ὁ ἕνας ἀπέναντι ὅλων! Πταίουμε καὶ ἀδικοῦμε τὸν θεό, πταίουμε καὶ ἀδικοῦμε καὶ ὅλη τὴν Σύναξή μας, ὅλο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Τώρα πού βρισκόμαστε στὰ πρόθυρα τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς εἶναι εὐκαιρία νὰ ζητήσουμε συγχώρεση ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ ὅλοι μαζί νὰ ζητήσουμε συγχώρεση ἀπὸ τὸν θεό, γιὰ ὅλα πού ἔχουμε πταίσει, εἴτε πού γνωρίζουμε, εἴτε πού δὲν γνωρίζουμε. Εἴτε πού ἔχουμε φταίξει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, εἴτε πού ἔχουμε φταίξει γενικὰ ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ καὶ ἅγιο καὶ μεγαλειῶδες Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία. Διότι δὲν προσέξαμε τὴν παράστασή μας ἐνώπιόν του θεοῦ μέσα στὴν Λειτουργία.

Ἡ προετοιμασία θὰ μᾶς βοηθήσει πρακτικά. Ὅταν ἔχουμε σκοπὸ νὰ παρασταθοῦμε ἐνώπιόν τοῦ Κυρίου τὴν Κυριακή, ἀπὸ τὸ Σαββάτο πρέπει αὐτὸ νὰ μᾶς κατέχει. Ν' ἀρχίσουμε τὶς προσευχές μας, ν' ἀρχίσουμε νὰ σκεφτόμαστε μὲ ποῖο καλύτερο τρόπο θὰ παρασταθοῦμε ἐνώπιόν τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ ἀνανεώσει τὴ ζωὴ μας καὶ νὰ φύγουμε μὲ χαρὰ, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ἁγία παρηγοριὰ τοῦ θεοῦ. Πολλὲς φορές εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ κοσμικὲς μέριμνες μέχρι τὰ μεσάνυχτα, ἢ καὶ πέρα, τοῦ Σαββάτου, ἢ παρακολουθοῦμε θεάματα κοσμικὰ καὶ γεμίζει ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας μὲ ἕνα σωρὸ ἐντυπώσεις, μὲ ἕνα σωρὸ διαθέσεις ἀρνητικὲς καὶ τὴν ἐπόμενη ἐρχόμαστε μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀκηδίας στὸν ναὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐπιβαρύνουμε ὅλους τοὺς ἀδελφούς μας μὲ αὐτὸ πού φέρουμε στὴν καρδιά μας. Ἄντὶ νὰ ἔρθουμε μὲ τὶς καλύτερες πνευματικὲς διαθέσεις καὶ νὰ ὑπηρετήσουμε καὶ τὴν δική μας σωτηρία καὶ νὰ βοηθήσουμε καὶ τοὺς ἀδελφούς μας. Βλέπετε πῶς μπορούμε νὰ φταῖμε μπροστὰ στὸν θεὸ καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἅγιο Σῶμα, πού εἴμαστε ὅλοι, τοῦ Χριστοῦ; Ὅταν ἡ παράστασή μας δὲν προσφέρει στὸν θεὸ ὅ,τι καλύτερο μπορούμε νὰ ἔχουμε μέσα

στην καρδιά μας.

Γι' αυτούς τους λόγους και ίσως και για πολλούς άλλους, πρέπει με μεγάλη ταπείνωση και με μεγάλο φόβο να ζητήσουμε συγχώρεση από τον Θεό, διότι Τον άδικοῦμε. Ἐπρεπε να εἴμαστε καλύτεροι ἀπέναντί Του. Ἐπρεπε να Τοῦ προσφέρουμε ὅ,τι ὑπάρχει ἀγιότερο, σεμνότερο, δικαιοτέρο, ὅ,τι ὑπάρχει καλύτερο, ὅταν ἐρχόμαστε να παρασταθοῦμε ἐνώπιόν Του. Να ζητήσουμε συγχώρεση ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας, διότι τοὺς ἐπιβαρύνουμε με τὰ δικά μας πλημμελήματα, με τὰ δικά μας πταίσματα. Ἄντι να τοὺς μεταδίδουμε χαρά, ζωὴ καὶ εἰρήνη, τοὺς μεταδίδουμε τὸ βαρὺ πνεῦμα τῆς ἀκηδίας πού ἔχουμε μέσα μας, τῆς ραθυμίας τῆς πνευματικῆς. Ἐπρεπε ἢ κάθε ἐπαφή μας να εἶναι ἓνα ἄνοιγμα ζωῆς καὶ ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ἀπὸ αὐτούς, ὥστε ὁ Θεὸς να τὸ βλέπει αὐτό, να εὐαρεστεῖται καὶ να εὐλογεῖ ὅλη τὴ συναγωγή Του, να τὴν ἐπισκιάζει με τὸ Πνεῦμα Του τὸ Ἅγιο. Να μὴν ἀφήνει κανένα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας πού εἶναι παρόντες, πού ἐπιτελοῦν αὐτὴν τὴν παράσταση, να φύγει ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ χωρὶς τὴν ἄφθαρτη παρηγοριὰ τοῦ Πνεύματός Του. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς παραστάσεώς μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τώρα πού τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ σκοπεύουμε να κάνουμε μία παράσταση ἐνώπιόν του Θεοῦ με τὴν μετάνοιά μας, με τὶς προσευχές μας, με ὅλη τὴν ἔνταση τῆς ζωῆς πού ἔχει αὕτη ἡ περίοδος, ἃς παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ να συγχωρέσει ὅλες τὶς ἁμαρτίες πού κάναμε ἀπέναντί Του καὶ ἀπέναντι στοὺς ἀδελφούς μας καὶ να μᾶς δώσει αὐτὴν τὴν περίοδο ὅ,τι καλύτερο μπορούμε να ἔχουμε, γιὰ να δικαιώσουμε τὸν ἐρχομὸ μας σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ καὶ να αἰσθανθοῦμε ἐκείνη τὴν θαυμαστὴ καὶ ἄμωμη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ να ζωοποιεῖ τὴν καρδιά μας. Αὐτὸ θὰ εἶναι γιὰ μᾶς τὸ Πάσχα τοῦ Χριστοῦ, τὸ Πάσχα τὸ αἰώνιο.

Ἀρχίζουμε τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ καὶ να θυμώμαστε ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς κάνει μία μεγάλη τιμὴ, μᾶς δίνει μία μεγάλη εὐκαιρία ν' ἀνανεώσουμε τὴν ζωὴ μας, να κάνουμε τὴν παράστασή μας ἀπέναντί Του καὶ να γεμίσει Αὐτὸς τὴν καρδιά μας με τὴν ἄφθαρτη παρηγοριὰ τοῦ Πνεύματός Του καὶ τὴν θεία καὶ ἄμωμη ἀγάπη Του. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη πού μπορεῖ να ζωοποιήσει καὶ να ἀναστήσει

τις ψυχές μας. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ζαχαρίας Ζάχαρου